

Stemmer, der bare stemmer

Af musik- anmelder Lars Zachariassen

Snoghøjkoret . Christina Dahl, dirigent. Herslev Kirke

Man kan ikke gøre andet end at give Herslev Kirkes menighedsrådsformand, Ole Davidsen, ret i, at Snoghøjkoret er et dejligt syngende kor - og jeg lægger gerne til, at det hører til blandt de absolut mest spændende kor i amatørregi.

Leonard Cohens Hallelujah (her arrangeret af Jens Johansen) fik et par varme og betagede ord med på vejen af Ole Davidsen. Og faktisk kom netop det stykke til at stå som det værk, der gav det klareste billede af korets potentialer. Prægtigt - endnu engang - viste koret sig at være med dets værdige og ukunstige fremtræden og umiddelbare glæde ved at udtrykke sig i sang.

Koret har været rigtigt godt i mange år og har altid haft sans for valg af fængende repertoarer og - selvfølgelig - musik, som medlemmerne selv nyder at synge. Altid værker med charme i rytme og dynamik - syn og dufte i blødgørende blandinger. Koret lider ikke det fjerneste af berøringsangst overfor stilarter af mere eksotisk karakter, så længe budskabet bygger op og sætter fri.

Det så ellers ikke ud til at blive til en koncert, der kunne trække folk af huse i første omgang. Ti minutter før koncertens start kl. 19.30 sad jeg såmænd og formede denne anmeldelses første sætninger i hovedet med noget i retning af, at når man endelig har fået smidt stængerne op og fået blodet til at løbe tilbage til hovedet igen ovenpå en dansk arbejdsdag, så kan det være svært at få sig slæbt hen i den lokale kirke til en bitte koncert. - Uforskammet tænkt - skulle det vise sig, for mange af bænkeraderne blev på få minutter besat af Herslevegnsens folk, der alle var i herligt sommerhumør og tydeligt glædede sig til koncerten og samværet i den 1000 år gamle kirke. De kendte vejen og svigtede ikke.

Gevinsten udeblev til gengæld heller ikke. Korets sympatiske og effektive dirigent, Christina Dahl, har virkelig formået at lytte sig ind til kernen af det blandede kors muligheder for udtryk og trukket det frem, der klæder koret bedst. Naturlighed og ærlighed først og fremmest og så en ret træfsikker sans for det musikalske i form af det helt banale men altafgørende som intonation, rytmisk og dynamisk sans og evnen til at give og tage med overblikket i behold, at stole på sig selv og sin nabo.

At koret har en lyst og vilje til at udtrykke sig kom der klingende bevis på i de indledende Leo Mathiesen numre - Take It Easy, Baby og To Be or Not to Be. Synkoperede rytmer trukket spændstigt op. Swing i herlig hvile med stærkt krydrede harmonier i et pirrende arrangement af Erling Kullberg. Spjæt og spræl i passende mængder gav liv til de rytmiske afdelinger. On Broadway stod stilrent i rummet med de svære "lydeffekter" i stigende og faldende kromatik. Outlandishes Aicha sagde mig ikke noget. Det gjorde til gengæld Java Jive - sangen om kaffens velsignelser sunget med humor og stort overskud. Åhléns Sommarpsalm - der smeltede jeg totalt. Og overgav mig. Klangens i flot balance alle stemmerne igennem - "blomsterflorens farvepragt" blev der sunget, og hvilken pragt!

Koret sang med klar diktation uden at overartikulere. Vidunderligt tekstnært blev "Stille hjerte sol går ned" givet til sidst i koncerten. Overgangen til det stykke forekom dog temmelig brat efter de elegante klangbehandlinger af tekster som With a Little Help og Bridge Over Troubled Water. Sidstnævnte kunne med fordel sættes i et andet toneleje, men det rører ikke ved indtrykket af en dejlig, dejlig koncert givet af et kor, der ikke slipper for at have mig siddende med ved næste koncert. - Er du mand og kunne tænke dig at synge i kor, så er chancen der med Snoghøjkoret . Koret mangler mænd. Men du skal altså kunne synge - temmelig godt endda.